

Таємниці осіннього лісу

Вадим Скомаровський

Пізня осінь. Вже безлисті
Ясени, і клени, й липи.
Лиш берізки золотисті
Ще горять, як смолоскипи.

Білка мостить постіль з моху,
Стихли йоники в траві.
Відкриваються потроху
Таємниці лісові.

У кущах, не знати звідки,
Умостилося кілька гнізд.
В них, либонь, жили чечітки,
Зяблик, іволга і дрізд.

На вербі — гніздо сороки,
Знизу круглі, наче м'яч,
Поблизу, за два-три кроки,
Мешкав тетерев-косач.

У гіллі синичка тенька
Лущить зерна цілий день,
І від білочки опеньки
Поховалися за пень.

Гарячий серпень ще вчора
Блукав над струмочком чистим,
А нині вода прозора
Запахла осіннім листям.

На галявині широкій
Спіє терен чорноокий,
Пломеніє глід,
Жаром жевріє шипшина,
Червоніє горобина
І пишається калина,
Наче маків цвіт.

Лісове невтомне птаство
Буде нишпорити часто
Взимку серед віт,
І примерзлу горобину,
Зарум'янену шипшину,
Глід, і терен, і калину
Знайде на обід.

Стежка, озеро, стіжок –
Все у падолисті.
І в гніздечку для пташок
Задрімав сухий листок,
Наче у колисці.

Не те що гук — найслабший звук
У лісі ловить вухо:
То з хаш долине дятла стук,
То гілка трісне глухо.

То враз пахучу і важку
Шишкар упустиць шишку,
Сполоха зайця в сосняку,
І їжака, і мишку.

А там ступа хто крадькома –
Людина, звір чи птиця?
А може, зимонька-зима –
Холодна сніговиця?

Височенько чи низенько,
В кошику чи в шубі –
Умостився Морозенко
На столітнім дубі.

От, мовляв, побавлюсь де я
Листям лопотючим!
Та й дихнув собі знічев'я
Вітерцем колючим.

Раз дихнув — і облетіли
Жолуді деспілі,

Ще дмухнув — і задзвеніли
Віти посивілі.

Потім дмухав без угаву
І з гори і з долу,
Шарпав крону кучеряву,
Зовсім охолону.

Після хуги снігової
Голо в лісі й лузі
Тільки дуб стоїть, як воїн,
В листяній кольчuzі.